

Frei Tamás: A megmentő

Részletek a regényből

A Megmentő

„Tegnap a tankok, ma az olaj”
(*egy kelet-európai miniszter*)

A regény szereplőit a képzelet szülte. Bármilyen hasonlóság létező személyekkel csakis a véletlen műve lehet. A „díszletek” viszont többnyire valóságosak. A kitalált figurák – néhány indokolt kivételtől eltekintve – létező helyszíneken, utcákon, épületekben, létező szervezetek és vállalatok útvesztőiben mozognak. Az esetek többségében valóságosak a regényben szóba kerülő szerződések is, az adatok, számok, fegyverek, útvonalak és lényegében minden apró részlet, ami a kitalált szereplőket körülveszi.

A múltra utaló események is mind megtörténtek, szereplőik, hőseik és áldozataik – a halottakat leszámítva – köztünk élnek még ma is.

Az összefüggések viszont csak a szerző fantáziavilágában állnak így össze. Beutazva a regényben érintett országokat és helyszíneket, találkozva és sokat beszélgetve a képzeletbeli történet fiktív szereplőihöz hasonló *igazi* személyekkel, az ő tolla ilyen világot álmódott. De hogy miként lehet ez a valóságban?

Ezt mi már valószínűleg sosem tudhatjuk meg...

Monrovia – Libéria

A töltény a puszkacsőben arra várt, hogy végre megtehesse nyolcszáz méteres, halálos útját. A napsütéstől szinte megolvadva készült a másfél másodperces száguldásra, hogy aztán alagutat vájhasson a puha agysejteken...

A forró afrikai levegő még a helyieket is fullasztotta. Libériában már három hónapja nem esett az eső, a fővárost püderszerű homok borította. Lelassult az élet, mint ilyenkor Afrikában mindig.

A földszintes, bádogtetős, golyó szaggatta Monroviában nem volt áram, ezért a plafonokról lógó ócska ventilátorok mozdulatlanul porosodtak. Néhány benzinkútnál, ahol generátor és mélyhűtő is üzemelt, amerikai dollárért adtak ugyan jégkockákat, de ez a luxus alapvetően csak a seftes helyiek vagy a valamilyen okból idekeveredett külföldiek kiváltsága volt. Főleg az ENSZ-katonáké. Hideg italt az elmúlt hetekben csak ők ittak.

A nyomorban vergődő libériaiak többsége viszont közben egyre jobban szomjazott, mert a homokos talajban mélyére ásott kutak idén is kiszáradtak. A műanyag kólásüvegekben hónapokkal ezelőtt féltett víz mostanra már megposhadt. A kórházak – csakúgy, mint tavaly ilyenkor – ismét megteltek, a bejáratok előtt felpuffadt hasú gyerekek feküdtek. A nemzetközi segélyszervezetek kezdtek kifogyni a vitaminsűrítvényekből. Mindenki arra várt, hogy végre megjöjjön az esős évszak.

A gyémántkereskedők utcája a Hadügyminisztérium sarkán kezdődött, a főváros kellős közepén, a legforgalmasabb csomópontban. A környező mellékutcákban az ajtó nélküli boltok koszos falának tövében, az árnyékba húzódva, színes lepedőkbe csavart nők guggoltak. A belőlük áradó füledt bűz elárulta, hogy a kutak kiszáradása óta nem mosakodtak. Előttük, a földön régi varrógépek porosodtak, vagy összehajtogatott újságpapíron fésűk és ollók heverték. Ők voltak a helyi szabók és fodrászok...

A kereszteződésben – állandó hangzavart okozva – ócska japán autók dudáltak.

Vezetőik hangosan kiabálva próbálták elterelni az útból az összevissza lódörgő embereket, miközben még a beszakadt aszfalt gödreit is kerülgették. Néhány autó ennek ellenére „megfeneklett”. A soha ki nem javított út kátyúi néhol ugyanis már olyan mélyek voltak, hogy az embersűrűben egyetlen rossz kormánymozdulat is elég volt ahhoz, hogy valamelyik autó alváza felüljön. Ilyenkor ott ragadt a gödör szélén, és ezzel még nagyobb káoszt okozott.

A kocsik tulajdonosai, akik ezüstnek tűnő, vastag alumíniumláncokat és errefelé ismeretlen amerikai baseballcsapatok mezét viseltek, azonnal kihúzták az ablakkeretbe feszített rozsdás szögeket, és kiszálltak. Libériában a portól eltömődött záruk helyett szögekkel tartották csukva a kocsiajtókat. A vezetők kikászálódtak, és a hatalmas szögekkel hadonászva a többi dudáló sofőrtől követelték, hogy azok segítsenek nekik kiemelni az autó megsüllyedt oldalát a kátyúból.

Afrika mindennapjai itt így teltek, ilyen feszült, mocskos, ragadós káoszban.

A gyémántkereskedők utcájában csak a szürke betonfalakra festett feliratok jelezték, hogy az üzletekben mivel is foglalkoznak. A Hadügyminisztérium sarki épületét védő rohamsisakos, terepruhás katonák ujjukat mindig a gépfegyverek ravaszán tartották, és fél szemmel állandóan azt figyelték, hogy mi történik a jobb oldali utcában, a gyémántüzletekben.

A kereskedőktől ugyanis az „álcázott” védelemért naponta több pénzt kaptak, mint amennyi *havi* zsoldot a libériai hadsereg fizetett nekik. Így aztán inkább védték a polgárháborús övezetekből ide csempészett „véres gyémántokkal” üzletelő ékszerész

bűnözőket, mint magát a minisztériumot. Oda sem figyeltek arra, hogy a rozsdás vasrácsokkal körbezárt épület legtetején, a hatodik emeletet lezáró betontetőn már órák óta mozdulatlanul fekszik a „magyar”.

Nem tudtak róla, mert nem vették észre, amikor az éjszaka sötétjében feljutott.

A „magyar” nagy szórású löszert választott, mert a célpont – ezt lemérte távcsővel – több mint nyolcszáz méterre ment be az ajtón. Első pillantásra még így, fegyverrel a kezében sem gondolta volna róla senki, hogy pár évvel ezelőttig deszantos katona, idegenlégiós volt. Hosszú, zongorista ujjak. Mélyen ülő, sötétbarna és állandóan *figyelő* szem. Még nem volt negyvenéves, de hátrasimított hajába már pár ősz hajsza vegyült.

Nyúlánk alkata sem árult el a múltjából semmit, mert a ruháját nem feszítették edzőtermekben felpumpált szivacsizmok. Az erős, kökemény testet csak a nagyon ritkán ölelt nők fedezték fel. Közülük a legtapasztaltabbakat aztán rabul ejtette néhány seb és apró izom olyan pontokon, ahol korábbi férfikalandjaiknál ezek a nők semmit sem *tapintottak*. Ilyenkor pár pillanatra megéreztek, *és ez nagyon izgatta őket*, egy, számukra rejtélyes élet tréningjét.

De most már hosszú-hosszú évek óta egyetlen nő sem került olyan közel hozzá, hogy a testéből kérdéseket „kiolvassa” válaszokat is kaphatott volna...

A bőre a nap elől bújó, de a trópusokon láthatóan mégis sokat időző férfi volt. A szabadban, az afrikai természetben töltött évek „egymásra égett” barnasága. Az élet unalmától és a napi *robottól* megszabadult értelmiséginek gondolta volna bárki, főleg ha valamelyik európai kávéház teraszán találkozik vele kigombolt, hófehér gallérú ingben. Ami persze néha előfordult, mindig francia újsággal a kezében, de nem ma...

Ma itt volt, és azért választott nagy szórású löszert, mert ez a töltény ekkora távolságban is megtartja az „energiáját”. Vagyis a becsapódása nyolcszáz méter után is halálos. Hátránya viszont, hogy „szóródik” – a legkisebb szél is eltéríti a röppályáját. Fejlövést a légiósok ötszáz méter fölött ezzel a löszerral ilyen erős szélben, mint amilyen ma fúj, nem is vállaltak volna. De hát ő volt a „magyar”, a legpontosabb. Egy másik életben – francia kiképzőtisztje az idegenlégióban mindig ezt mondta neki –, *egy másik életben valószínűleg aranyérmekért versenyzett volna céllövészetben*. De neki nem volt másik élete, neki ez jutott, a meggyilkolt üzlettárs, az eltűnt család, menekülés Magyarországról, egy műanyag kisautó *állandóan* a zsebében, a francia idegenlégió és most, *még most is, évekkel az egész szörnyűség után*, a célkereszt itt, egy ajtóra irányítva, amin majd nemsokára kilép egy orosz fegyverkereskedő, a „halál boltosa”...

A puska mellett szélerősségmérő és digitális hőmérő feküdt. Az orosz férfi még mindig bent volt az épületben, bent, az ajtó mögött, most már órák óta. Fönről, a minisztérium tetejéről jól lehetett látni a zsúfolt utcát, a homokos járdán céltalanul hömpölygő Afrikát. Egész Libéria munkanélküli, mégis mindenki elfoglaltnak látszik. Egymásnak próbálnak eladni félig rohadt gyümölcsöt, ócska napszemüveget, kínai cigarettát, de persze senkinek sincs pénze, ezért aztán az egészsnek nincs semmi értelme, mint ahogy az életnek sincs Afrika nagy részén semmi értelme. Az emberek mégis minden nap újra próbálkoznak rendületlenül. André – mert így hívták a magyart – nem értette őket. Innen, a magasból csak apró, színes, cikázó pontokat látott, és mozdulatlan ajtót.

Aztán hirtelen pirosan kezdett villogni a szelet érzékelő műszer. Az eddigi, húsztíz kilométeres erősségű szél újabb négy kilométerrel gyorsult, úgyhogy most már huszonnégy kilométeres sebességgel fúj keresztül a poros Monrovián.

Az Atlanti-óceán felől jött, és André azonnal tudta, hogy ettől most hirtelen minden nagyon bonyolult lesz. Ekkora távolságból ugyanis ez a szél több mint *egy méterrel* viszi

majd félre a lövedéket, ez volt a tapasztalata. Válthatna töltényt – gondolta –, betehetne nehezebb lőszer, mert azt nem tudja ennyire elsodorni a szél.

De a nyolcszáz méter nagyon sok, nagyon messze van az ajtó, a súlyosabb lőszer lelassulna, erejét veszítené, és a találat esetleg nem lenne halálos... Úgyhogy maradt a „szóródó” tölténynél, és a célkereszt odébb siklott, egészen a ház széléig. André lepillantott, kalkulált, röppályát számolt, és aztán még egy kicsit igazított. Az emberi fej nincs húsz centi széles...

Most már majdnem két méterrel kellett mellé céloznia, hogy eltalálja! És ekkor meglátta a hőmérőt is. Újabb baj! A szél meleg levegőt is hozott. Most három fokkal többet mutatott a hőmérő, mint pár perccel ezelőtt. Ez nyolcszáz méteren húsz centit *emel* majd a találaton. Az „esés” miatt viszont André már eddig is fölé célzott, majdnem három méterrel az ajtó fölé. Úgyhogy most újra kalkulált, még erősebben átfutott rajta, hogy mégiscsak töltényt kellene cserélnie, de aztán mégsem.

A célkereszt megint megmozdult, André most néhány centit lefelé billentette. Tudta, hogy mit kell eltalálnia, hogy mi a cél. Az ajtó felső közepe, ahol majd kilépéskor a „halál boltosának” a feje lesz, de a távolságbecslő a tuningolt, sokszorososan nagyító távcső közepén, a fekete keresztben most a gyémántkereskedés tetejét, az épület felső szélét, az ereszcsonát látta. Az igazi cél, az ajtó, lefelé, balra, a távcső képének majdnem a szélén látszott csak. Április volt, libériai helyi idő szerint épp elmúlt dél.

Ha nyílik az ajtó, meghúzza majd a ravaszt, és bár szinte a tető szélére céloz, ebben a szélben, ekkora távolságból és harminchét fokos hőségben fejtálat lesz belőle. Így kell lennie, hiszen így *szokott* lenni...

Viktor Bulakin érezte, hogy mennie kellene. Már órák óta alkudozott a libanoniakkal, számára szokatlanul hosszú ideje. Ő ennél sokkal gyorsabban szokott üzletet kötni, még ilyen hatalmas tételben is. A hatvanéves orosz férfi kényelmetlenül ült a monroviai ékszerészet pultjánál. Százhusz kilós, túlsúlyos ember volt. Vastag tokája megnyújtotta felpuffadt arcát, fenekét pedig nyomta az egyszerű szék, amire a tárgyalás kezdetén leült. A betonpadlójú, lefüggönyözött, fülledt helyiség sarkában barnára festett hatalmas páncélszekrény állt, azt az illúziót keltve, mintha itt tényleg gyémántokkal kereskednének. Nem pedig háborúkkal és életekkel...

A széf melletti asztalt összekarcolt üveglap borította. Rozsdás, régi ventilátor állt rajta. Nem működött persze, hiszen a városban ma sem volt áram. A fal mellett négy, fehér köpenyes, burnuszba öltözött libanoni ült, de Bulakinnal csak egyikük beszélt. Az arab férfi makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy a „halál boltosa” egyszerre két rakétaelhárító rendszert is szerezzen nekik, mert ők iráni megbízóik utasítását követve csak és kizárólag így hajlandóak üzletet kötni vele...

Az orosz férfi egészségtelen, stresszes élet nyomait viselte az arcán. A libériai száraz por nemcsak a cipőjét és karján a vörös szőrszálakat borította be, de gondozatlan bajuszát is. Ránézve senki sem hitte volna, hogy a CIA becslése szerint ez az ember hatmilliárd dolláros vagyonnal rendelkezik. Senki nem gondolta volna, hogy ő az, aki 2002-ben Afganisztánban egyszerre szállított fegyvert az egymással harcoló Északi Szövetségnek, a táliboknak és az amerikaiaknak is.

Vagyonokat keresett vele.

De pár évre rá Kelet-Kongóban is alig volt olyan lázadó, aki nem az ő fegyvereivel lövöldözött. Közben ellátta Kolumbiában a FARC-gerillákat éppúgy, mint Libanonban a Hezbollahot.

Az orosz katonai hírszerzés egykori tábornokából mára hat ország útlevelét cserélgető milliárdos lett, aki tíz, hatalmas Antonov repülőgéppel szállított bárhová fegyvert, ahol csak szükség volt rá. Legutóbb – miután korrupt francia hivatalnoktól még időben értesítést kapott – a levegőben regisztráltatta át föld-levegő rakétákat csempésző gépét Egyenlítői-Guineába, ahol korábban pár millió dollárért megvásárolta az államfő „barátságát”. A diktátor a most már guineai gépnek személyesen adott leszállási engedélyt, úgyhogy a francia titkosszolgálat értelmetlenül és reménytelenül várt rá az eredeti célországban, Sierra Leonében...

– A Kharg-szigetet éppúgy félti az ajatollah, mint a Teherán környéki földalatti létesítményeket – mondta a libanoni, láthatóan nem engedve abból, hogy az orosz egyszerre két PMU2-es légvédelmi rakétarendszert szerezzen és adjon el nekik.

A „létesítményeket”, mosolyodott el alig észrevehetően Viktor Bulakin. Iránban tehát így hívják a világ elől elrejtett és letagadott, de nemsokára elkészülő atomrakéta-silókat... létesítményeknek. És most már csak benne bíznak... Pár hónapja, amikor titokban és illegálisan felkínálta az ajatollahnak a nagy hatótávolságú orosz PMU2-es rakétaelhárító rendszert, nos, akkor még szóba sem álltak vele. Inkább hivatalosan vették meg Moszkvától a célnak aligha megfelelő, sokkal gyengébb TOR M-1-est, a rövid hatótávolságú orosz légvédelmi rendszert.

Pedig az irániaknak a Bulakin által felkínált PMU2-es kellett volna, csak azt, hiába volt orosz fegyver, Moszkva legálisan nem adhatta el nekik. Tiltották a nemzetközi szerződések. A külvilág számára úgy tűnt, hogy Moszkva azért beszélte rá az ajatollahot a gyengébb fegyverekre, mert *legálisan* akart üzletelni vele, és legálisan csak azt adhatta oda.

Oroszország újabban ugyanis mindent megtett azért, hogy „szalonképessé” váljon a világ közvéleménye előtt és kiszorítsa a nemzetközi fegyverpiacról a Bulakin-féle *elszabadult* ügyeskedőket.

Az orosz elnöknek láthatóan ez volt a célja. A kőolajlelőhelyek után most már a fegyverexportot is vissza akarta venni orosz állami kézbe. Ilyen szelek fújnak mostanság Moszkvából. Ahogy tilos volt olajmezőket privatizálni, úgy most már nem volt szabad orosz fegyverekkel sem magánüzleteket kötni. Mert az amúgy fejletlen orosz gazdaságnak lényegében csak ez a két „keményvaluta”-bevétele maradt, a nyersanyagok és a fegyverek.

Bulakin felfogta ugyan az orosz elnök szándékát, hiszen tiszta képlet volt, de nem vette komolyan. Egyszerűen azért nem, mert bár az orosz elnök értett az olajhoz, de Bulakin szerint nem sok köze volt a fegyverekhez. A neki ellentmondó oligarchákat – a többi tolvaj olajmilliárdost megrettentve – letartóztathatta és atomhulladék-temetőkön épített börtönökbe zárathatta, de a nemzetközi szerződéseket titokban kijátszó fegyverüzleteket mégsem államosíthatta vissza.

Mert mit tudott Oroszország *legálisan* Iránnak ajánlani? Nem azt, amire Iránnak valójában és igazából szüksége lett volna, vagyis a nagy hatótávolságú PMU2-es rendszert. A hivatalos orosz állami fegyverkereskedelem legálisan csak a célra, az atomlétesítmények védelmére lényegében alkalmatlan rövid hatótávolságú rendszert adhatta el Iránnak.

Amivel az irániak nem is mentek semmire.

Az iráni atomprogramot nem sikerült megvédeniük, mert ezt az ócskább rendszert – ahogy Bulakin előre megjósolta – nemrégiben könnyedén kikerülték az izraeli robotrepülőgépek és ballisztikus rakéták...

Úgyhogy most mégis csak az ő pajzsa, az ő védelmi rendszere kell, megszegve minden létező fegyverzetkorlátozási szerződést és embargót. Ezért ültek ők most itt, a világ végén, Libériában, ebben a koszos lyukban, és ezért közvetítettek az Afrika *zsidóinak* tartott

libanoniak, akik pénzért bármire képesek voltak. Bulakin persze pont ezért szeretett velük dolgozni, mert magából kiindulva értette a logikájukat. Nekik is csak a pénz és csak a nyereség számított. Jobban hitt az ő szavukban, mint az iráni főpapok ígéreteiben.

A hófehér burnuszba, az arabok hosszú, patyolattiszta köpenyébe öltözött libanoniakat hallgatva Bulakin azt gondolta, hogy az iszlám forradalom vérgőzös irányítói Teheránban nagyon megijedhettek. A legutóbbi izraeli légitámadás óta a jelek szerint már nemcsak az atomprogramjukat, hanem most már az Irán olajtartalékának nyolcvan százalékát rejtő Kharg-szigeteket is nagyon féltik.

– Majréznak a főnökeitek, ugye? – kérdezte váratlan nyersséggel a hangjában, mert ki akarta zökkenteni a tárgyalást az órák óta sehová sem tartó zsákutcából. – Egyetlen rendszert indítottam csak útnak, egyetlen PMU2-est. Egyelőre nincs másik – hazudta teljes természetességgel, és felállt.

Mennie kell!

Ennyi időt nem tölthet itt, ez kezd veszélyessé válni. Libériában nem volt útlevelelkontroll, de mégiscsak itt állomásozott az ENSZ. Egy rakás *szerecséltlen* kék sapkás pakisztáni, de akkor is, nem kell kísértetni a sorsot, a várost telerakták ellenőrző pontokkal. Ezt a játszmat úgyis elhúzza még pár hétig, mert az idő neki dolgozik. A második rendszert így másfélszer annyiért fogja majd eladni, mint az elsőt. Bulakin biztos volt ebben, mert ha egy vásárló ennyire *nyilvánosan* megszorul, mint most az irániak, nos, akkor mindig így szokott lenni. Fizetni kell a korábbi tévedésekért... Ezért volt már természetesen mindkét szállítmány napok óta és egyszerre úton.

– A hajó merről érkezik? – kérdezte szinte csak mellékesen az a libanoni, aki az ajatollahot képviselte. *Ügyes*, gondolta Viktor Bulakin, és miközben rátette a kezét a kilincse, hogy kilépjen a forró afrikai utcára, hátrafordulva csak ennyit mondott:

– Ahonnan a fát szállítják. – Aztán kinyitotta az ajtót...

A távcsőben megmozdult a kilincs, aztán az ajtó is, de csak pár centit, utána megállt. A „magyar” éberén figyelt, jobb szeme a távcsővön, a testsúlyát – miközben hasalt – lassan a bal könyökére helyezte. Az ajtó nyílt tovább, André mély levegőt vett, aztán benntartotta. A fegyver most már meg sem mozdult a kezében, lassan húzni kezdte a ravaszt, bal szeme pedig közben elnézett a távolba, hogy lássa a teljes képet. Egy villanásra mintha észrevette volna, ahogy a színes emberkavalkádból határozottan az ajtó felé lépnek eddig sehol sem volt *fehér* emberek, mintha látta volna a porfelhőt is, amit a gyémántüzlet előtti utcából fújt be hirtelen egy erősebb széláramlat, de akkor már a jobb szeme a távcsőben észlelte a kilépő nagytűt, kövér embert. Az ujjá már húzta, feszítette a ravaszt, innen már nincs visszaút, csak a rutin sugallata, hogy az a porfelhő, az a szellő majd még oldalba löki a töltényt, úgyhogy a benntartott levegő utolsó préselésével kicsit odébb állította a cső végét, de ez már nem számolás, röppálya-kalkuláció volt, egyszerűen csak ösztön, érzés, tapasztalat, és a golyó elindult másfél másodperces, hosszú útjára...